

Nhận định:

Vì Sao Chúng Ta Để Mất Miền Nam Cho Cộng Sản

LS.Lê Duy San.

Cuộc chiến Việt Nam mặc dầu đã được kết thúc trên ba chục năm nay, nhưng nhiều người vẫn còn tự hỏi: “Quân đội của chúng ta hùng mạnh như vậy, tinh thần chiến đấu của quân đội chúng ta anh dũng như vậy, nhiều quân nhân còn xâm chũ “Sát Cộng” vào cánh tay, còn đồng bào ta thì sợ Việt Cộng như cùi, như hủi, bọn chúng tới đâu là đồng bào ta bỏ chạy tới đó, vậy mà tại sao chúng ta lại thua Cộng Sản ?”

Đành rằng nguyên nhân gần và trực tiếp là vì chúng ta bị đồng minh tức Hoa Kỳ bỏ rơi Nhưng còn nguyên nhân sâu xa là gì ? Tại sao người Mỹ lại bỏ Việt Nam? Đã có rất nhiều chính trị gia, chiến lược gia, sử gia Việt Nam cũng như ngoại quốc phân tích và đã đưa ra rất nhiều lý do, chủ quan cũng có, khách quan cũng có, nhưng chưa thấy tác gia nào nói tới lý do đạo đức, luật pháp và vì sự thiếu hiểu biết của các chính trị gia miền Nam Việt Nam.

1/ Vì đạo đức.

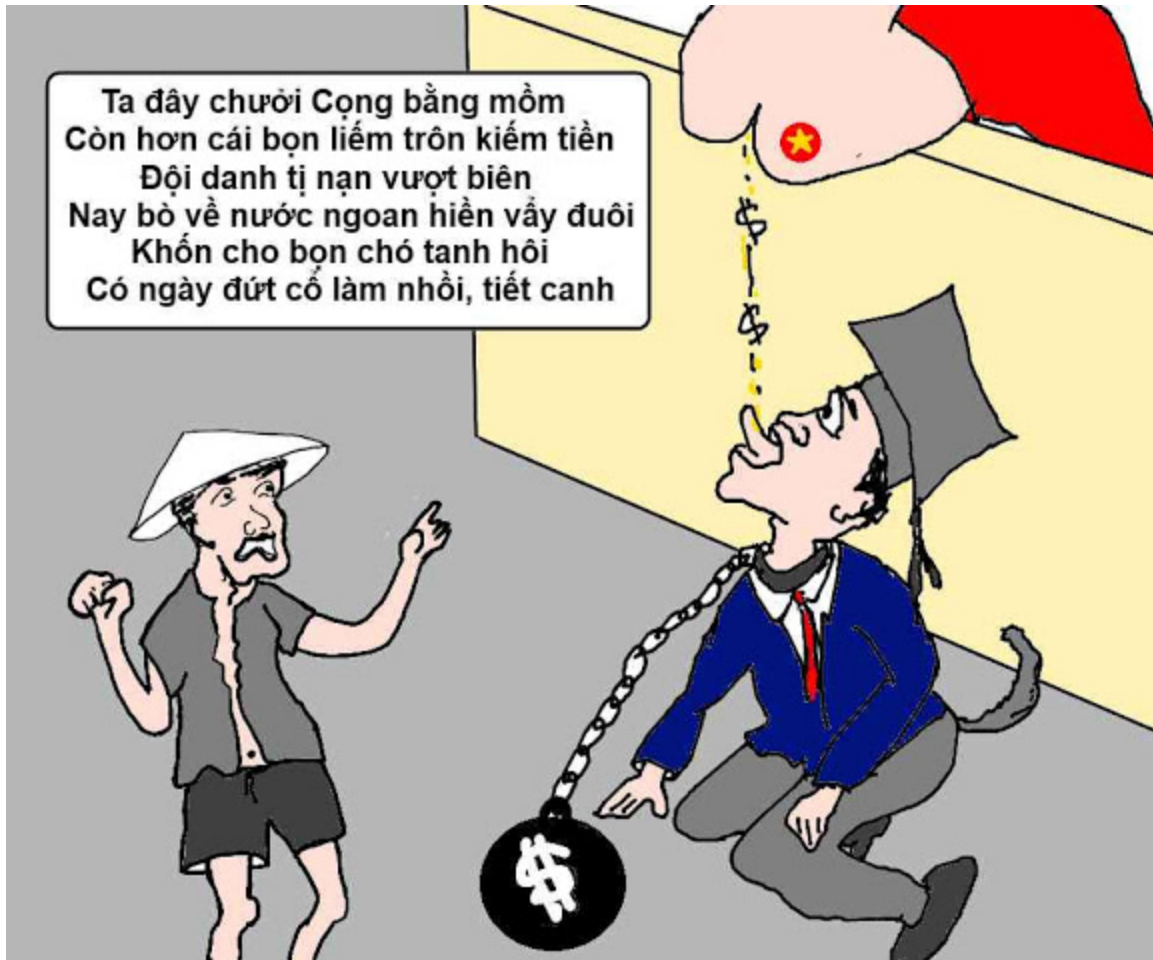
Vì đạo đức, chúng ta không thể bắt chước Cộng Sản, “thà giết lầm còn hơn tha lầm”. Bắt được những tên Cộng Sản, những tên Việt Gian, những tên ăn com Quốc Gia, thờ ma Cộng Sản, chúng ta vẫn đối xử nhân đạo. Hẳn chúng ta còn nhớ, vào năm 1955-1956, một phong trào mang tên là Phong Trào Hòa Bình do các ông Phạm Huy Thông, Lưu Văn Lang, Trần Kim Quan v.v... thành lập. Đây là một phong trào thiên Cộng hoạt động với mục đích hỗ trợ cho Việt Cộng và đòi Tổng Tuyển Cử theo Hiệp định Geneve 1954, chính phủ Ngô Đình Diệm cũng chỉ tổng xuất một vài tên qua cầu Hiền Lương ra Bắc.

Đến đầu năm 1965 một phong trào khác mang tên tương tự là “Phong Trào Tranh Đấu Bảo Vệ Hòa Bình” do những tên Việt Gian, ăn com Quốc Gia, thờ ma Cộng Sản thành lập như Thượng Tọa Thích Quảng Liên, Bác Sĩ Thú Y Phạm Văn Huyền, Nhà Báo Phi Bằng tức Cao Minh Chiến, Giáo Sư Tôn Thất Dương Ky, Bác Sĩ Lê Khắc Quyền v.v. Gần 30 thành viên của phong

trào này đã bị bắt giữ, trong đó có Cao Minh Chiến, Tôn Thất Dương Ky và Phạm Văn Huyền. Tướng Nguyễn Chánh Thi đã đề nghị thả dù bọn này ra bắc vĩ tuyến 17 tức bên kia cầu Hiền Lương cho Việt Cộng. Nhưng Thủ Tướng Phan Huy Quát cũng chỉ vì lý do nhân đạo, sợ làm như vậy bọn chúng có thể gây chân, què tay vì bọn chúng đâu biết nhảy dù, nên đã lấy cớ rằng làm như vậy, quốc tế sẽ chỉ trích, và chỉ đồng ý giải giao bọn chúng cho Việt Cộng bằng đường bộ qua cầu Hiền Lương.

Ngày nay, ở hải ngoại cũng vậy. Những người chống Cộng luôn luôn bị một số người vin vào lý do đạo đức, văn hóa để chỉ trích người khác. Nếu chống Cộng hăng say quá thì bị chỉ trích là quá khích. Nếu dùng danh từ mạnh mẽ quá hay bình dân quá thì bị phê bình, chỉ trích là ấu trĩ, là thiếu văn hóa, là phản tuyên truyền có khi còn bị nhục mạ là hạ cấp, là vô học.

Bọn Việt Cộng mở miệng ra nói là thầy tuyên truyền giả dối, đối đáp thì ngụy biện, vô học, nếp sống thì tàn ác, vô đạo đức. **Vậy mà chẳng thấy ai nói gì. Trái lại, nếu có ai vì chống Cộng nói sai một chút, nói quá lời một câu, mà đâu có phải nói họ mà chỉ là nói bọn Việt Cộng hoặc bọn Việt Gian Cộng Sản là bị chỉ trích, bị phê bình liền, có khi còn bị mạ lỵ.** Bọn người này, không biết họ thuộc loại nào ? Có thể họ là bọn Việt Cộng nằm vùng, có thể họ là bọn Việt Gian Cộng Sản, nhưng cũng có thể chỉ vì cảm tình cá nhân nên bênh vực nhau. Nói ra họ lại la làng là bị chụp mũ này, mũ nọ. Có điều chắc chắn là không bao giờ thấy họ viết một bài nào chống Cộng. Hoặc nếu có thì cũng chỉ hời hợt hoặc vô thưởng, vô phạt để chúng tỏ ta đây cũng là người chống Cộng. Còn những bài viết chỉ trích những người chống Cộng thì họ phê bình chỉ trích tới nơi, tới chốn.

2/ Vì luật pháp.

Vì luật pháp, chúng ta cũng không thể cho chúng mò tôm, bắt ốc như bọn Cộng Sản đã làm đối với những người quốc gia trong thời chiến tranh. Chúng ta phải đưa chúng ra tòa để xét xử theo luật pháp. Dù chúng có tội thì cũng chỉ giam giữ ít lâu rồi lại thả ra. Trường hợp phạt chúng tội tử hình, thật là hiếm. Thường thì chúng ta cũng rất nhẹ tay với chúng. Không những thế, nhiều khi còn để tình cảm lấn áp. Do đó có những trường hợp kẻ bị bắt có thể lực hoặc có liên hệ với các ông lớn trong chính quyền Việt Nam Cộng Hòa được can thiệp và cho tại ngoại ngay từ lúc mới bị bắt hoặc được cho biết trước để mà chạy trốn hoặc phi tang chúng có.

Trường hợp điển hình là trường hợp của Nguyễn Đình Ngọc, giáo sư trường Đại Học Khoa Học Saigon. Ông này có hoạt động cho Việt Cộng nên bị bắt. Ông Nguyễn Chung Tú, Khoa Trưởng Trường Đại Học Khoa Học

Saigon đã lấy tư cách và uy tín của mình để bảo lãnh cho ông ta. Vì thế, ông Ngọc không những đã được tại ngoại mà cũng chẳng phải ra toà lãnh án.

Trường hợp thứ 2 là Trần Đình Minh, cán bộ xã Hải Nhuận thuộc quận Hương Điền Tỉnh Thừa Thiên, một Việt Cộng nằm vùng. Tháng 5 năm 1972 (mùa hè đỏ lửa), để ngăn chặn cuộc tổng nổi dậy của Cộng quân tại Huế, Thiếu Tá Liên Thành, Trưởng Ty Cảnh Sát Thừa Thiên đã mở cuộc hành quân gọi là Chiến Dịch Bình Minh và đã bắt giữ khoảng 1,500 Việt cộng và nội tuyến trong đó có Trần Đình Minh. Chỉ mấy ngày sau khi Trần Đình Minh bị bắt, Thiếu Tá Liên Thành đã nhận được điện thoại của Đại Tá Dương Quang Tiếp Chỉ Huy Trưởng Cảnh Sát Quốc Gia Vùng I, ra lệnh thả Trần Đình Minh. Lý do là vì Ủy Viên Chính Phủ Tòa án Quân Sự Mặt Trận Vùng I Chiến Thuật, Trung Tá Cao Chánh Hựu là bạn thân của Đại Tá Dương Quang Tiếp đứng ra làm giấy bảo lãnh cho Trần Đình Minh.

Trường hợp điển hình thứ ba là Nguyễn Ngọc Lương. Ông Tạ Quang Khôi cho biết: “Lương là một cán bộ cộng sản được gài vào Nam theo cuộc di cư năm 1954. Sau Lương được nhận vào đài phát thanh Saigon làm biên tập viên phòng bình luận. Lương bị công an bắt, không phải một lần mà nhiều lần. Nhưng không hiểu sao công an bắt rồi thả mà không giam giữ luôn trong tù hoặc đưa ra tòa xét xử dù biết chắc ông hoạt động cho cộng sản? Không những thế, ông Tổng Giám Đốc Nha Vô Tuyến Truyền Thanh còn vào khám thăm Lương mỗi khi y bị bắt.

Trường hợp thứ tư là nhà văn Vũ Hạnh, tên thật là Nguyễn Đức Dũng sinh năm 1926 tại Quảng Nam. Ông là cán bộ văn hoá khu ủy Sài Gòn-Gia Định. Ông Hạnh bị bắt 5 lần, nhưng lần nào cũng có người bảo lãnh cho tại ngoại. Người bảo lãnh sau cùng cho Vũ Hạnh là Linh Mục Thanh Lãng, Chủ tịch Hội Văn Bút.

*Tên Bảy Lốp không bắn bỏ cũng uống
Những người như hấn đã giết gần 60 ngàn
lính Mỹ. Bệnh vực cho hấn là đại ngu !*

Vụ Tết Mậu Thân 1968, không thiếu gì những tên Việt Cộng giết người một cách dã man, giết người một cách vô tội vạ, giết người hàng loạt. Vậy mà bọn chúng đâu có bị đưa ai ra tòa? Còn chúng ta, nếu vì quá tức giận trước những hành động quá độc ác, dã man của bọn chúng mà tự ý giết một tên Việt Cộng nào đó, thì dù có lý do chính đáng đến đâu cũng vẫn bị kết tội

là dã man, là vô nhân đạo. Nếu không bị đưa ra tòa thì cũng bị nhiều người phê bình và thế giới nguyên rủa. Đó là trường hợp của tướng Nguyễn Ngọc Loan đã xử tử tên Việt Cộng Nguyễn Văn Lém tự Bảy Lốp, kẻ đã sát hại cả gia đình một sĩ quan cảnh sát vào Tết Mậu Thân 1968.

3/ Vì thiếu ý thức.

Ngày 24-9-1954, Thủ Tướng Ngô Đình Diệm, thừa ủy nhiệm Quốc trưởng Bảo Đại, ký Sắc lệnh số 94-CP cải tổ nội các. Nhiều chính trị gia tên tuổi đã tham gia như Trần Văn Đỗ Tổng trưởng Bộ Ngoại giao, Bùi Văn Thỉnh Tổng trưởng Bộ Tư pháp, Phạm Xuân Thái Tổng trưởng Bộ Thông tin và Chiến tranh tâm lý, Trần Hữu Phương Tổng trưởng Bộ Tài chính, Lương Trọng Tường, Tổng trưởng Bộ Kinh tế, Nguyễn Công Hào, Tổng trưởng Bộ Canh nông, Trần Văn Bạch, Tổng trưởng Bộ Công chính, Nguyễn Văn Thoại Tổng trưởng Bộ Kế hoạch và Kiến thiết, Huỳnh Kim Hữu Tổng trưởng Bộ Y tế, Nguyễn Dương Đôn, Tổng trưởng Bộ Quốc gia giáo dục, Nguyễn Mạnh Bảo Tổng trưởng Bộ Xã Lao, Nguyễn Đức Thuận Tổng trưởng Bộ Cải Cách, Nguyễn Tăng Nguyên, Tổng trưởng Bộ Lao động và Thanh niên, Hồ Thông Minh Tổng trưởng phụ tá Quốc phòng, Trần Ngọc Liên, Bộ trưởng ở Phủ Thủ tướng, đặc nhiệm Công vụ, Phạm Duy Khiêm Bộ trưởng đặc nhiệm tại Phủ Thủ tướng, Bùi Kiện Tín, Bộ trưởng đặc nhiệm tại Phủ Thủ tướng, Huỳnh Văn Nhiệm, Bộ trưởng Bộ Nội vụ, Nguyễn Văn Cát Thứ trưởng Bộ Nội vụ.

Khi biết tướng Nguyễn văn Hinh (thân Pháp) muốn lật đổ Thủ Tướng Ngô Đình Diệm, họ sợ ông Diệm mất chức nên một số người đã từ chức gây điều đứng cho TT Ngô Đình Diệm. Sau khi Thủ Tướng Ngô Đình Diệm vượt qua được cơn sóng gió và tổng cổ được Nguyễn văn Hinh ra khỏi nước và thiết lập nền đệ nhất Cộng Hòa thì cũng lúc các đảng phái quốc gia nói riêng, giới chính trị gia miền Nam nói chung, vì thiếu ý thức, vì quyền lợi phe nhóm và nhất là vì ngu dốt, đã đặt quyền lợi của đảng phái, của phe nhóm lên trên quyền lợi của quốc gia dân tộc tìm cách đả phá, chỉ trích chính quyền và đòi hỏi những điều chính quyền không thể thỏa mãn họ được.

Họ đã gây ra cuộc đảo chính bất thành ngày 11/11/1960 mà trong đó nhóm Tự Do Tiến Bộ còn gọi là Nhóm Caravelle chủ xướng, vụ 2 phi công VNCH Nguyễn Văn Cử và Phạm Phú Quốc ném bom Dinh Độc Lập ngày 27/2/1962 do Đại Việt Quốc Dân Đảng chủ mưu làm cho người Mỹ hết tin tưởng vào chính quyền của TT Ngô Đình Diệm dẫn tới cuộc đảo chính ngày 1/11/1963.

Tranh đấu như vậy năm 63 rồi 65 chưa đủ, năm 1975 còn kéo cả đoàn lũ đi rước quân cướp VC vào thành phố nữa mới “đáng khen” chứ !

Nếu cho rằng trong thời Đệ Nhất Cộng Hòa, các chính trị gia, các đảng phái quốc gia đã không có cơ hội để thi thố tài năng. Nhưng trong thời Đệ Nhị Cộng Hòa, họ đã có cơ hội, nhưng họ đã làm được gì? Hết nội các Nguyễn Ngọc Thơ (11/63 - 1/64), các Trần Văn Hương (8/64 - 10/64, đến nội các Phan Huy Quát (2/65 - 6/65), không nội các nào thọ được hơn 4 tháng **và dĩ nhiên cũng chẳng ai làm được trò trống gì**. Để rồi lại phải trao quyền cho quân đội để trở lại vai trò chỉ trích và quậy phá. Không biết bao nhiêu là cuộc biểu tình, xuống đường để gây rối cho miền Nam. Nào là Phong trào đấu tranh của ký giả miền Nam Việt Nam tục gọi là Phong Trào ký giả đi ăn mày, Phong trào đòi quyền sống của Luật Sư Ngô Bá Thành, Phong trào bài trừ tham nhũng của Linh Mục Trần Hữu Thanh, Ủy Ban Bảo Vệ quyền lợi lao động của Linh Mục Linh mục hốt rác LM Phan Khắc Từ, LM Trương Bá Cần, LM Trần Thế Luân và LM Nguyễn Ngọc Lan, và hơn 140 vụ xuống đường khác của bọn Việt Cộng đội lột sư sãi sủi dục học sinh sinh viên biểu tình “chống Mỹ cứu nước”. Đó là chưa kể một số người miền Nam khác đã nuôi Việt Cộng trong nhà hay đóng thuế cho Việt Cộng.

Trong cuộc chiến Nam Bắc Hàn, có lúc Nam Hàn chỉ còn một vùng đất nhỏ bằng tỉnh Cà-Mâu của miền Nam, vậy mà nhờ sự quyết tâm hỗ trợ của Mỹ, Nam Hàn vẫn phản công lấy lại toàn lãnh thổ đã mất. Miền Nam Việt Nam còn Thủ Đô, còn vùng 4 và hơn một nửa vùng 3, nếu Mỹ không quyết tâm ngưng viện trợ cho miền Nam Việt Nam thì dĩ nhiên quân đội VNCH cũng sẽ tiến chiếm lại được những vùng đã mất như đã chiếm lại được Quảng Trị trong mùa hè đỏ lửa 1972. **Nhưng tiếc rằng chính chúng ta, hay nói cho đúng hơn, chính bọn tướng lãnh côn đồ đã làm sụp đổ nền đệ nhất VNCH, chính bọn chính trị gia ngu dốt, chính bọn sư sãi, linh mục thân Cộng, chính bọn trí thức ăn cơm quốc gia, thờ ma Cộng Sản, đã làm cho người Mỹ thất vọng, không còn muốn giúp chúng ta nữa**. Đó là những nguyên do khiến cho miền Nam Việt Nam phải mất vào tay Cộng Sản.

LS.Lê Duy San